№ 23. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

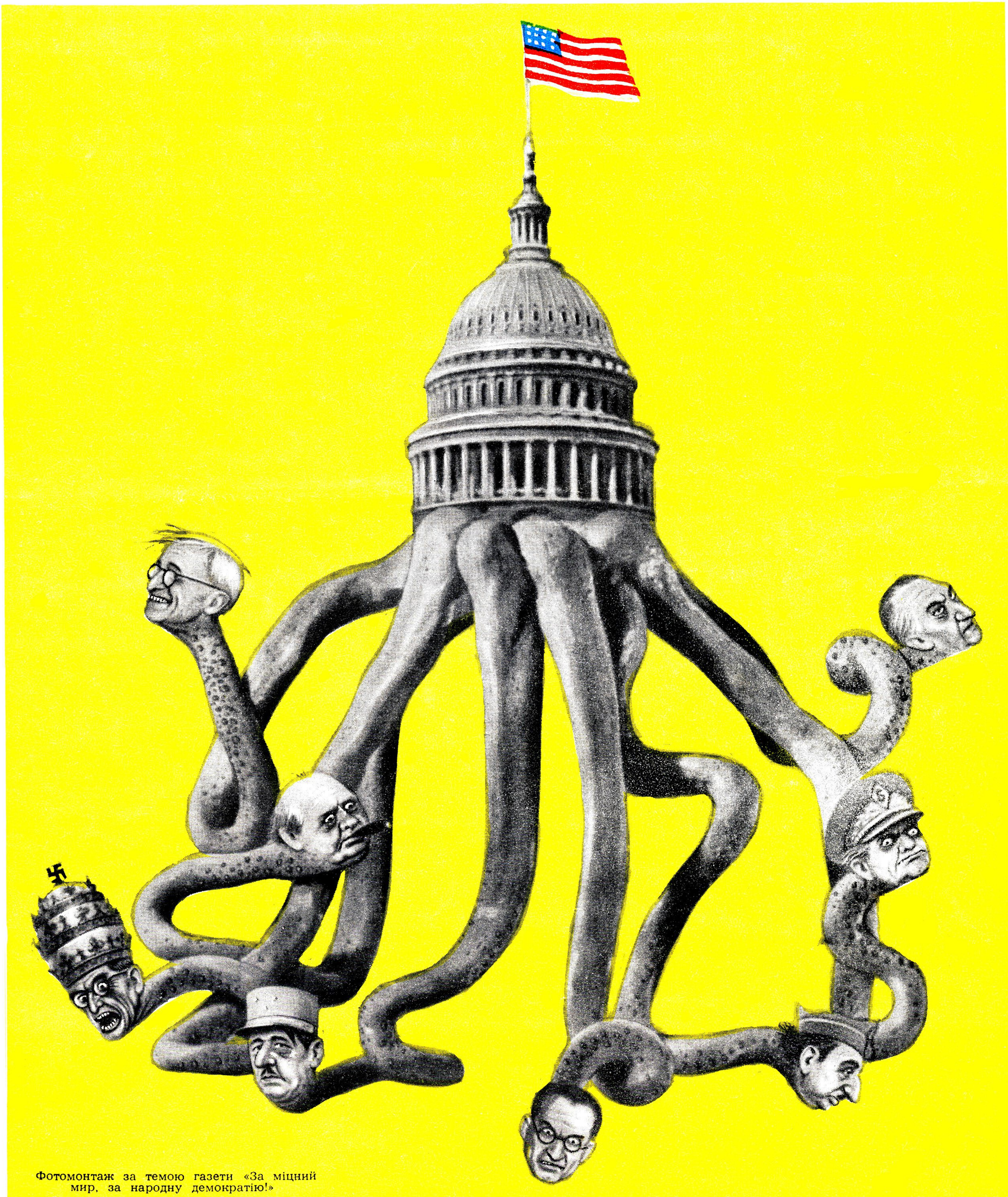

Фотомонтаж за темою газети «За міцний мир, за народну демократію!»

УОЛЛ-СПРУТ

Харківському спортсмену Олегові Гончаренку належать усі республіканські рекорди з коньків як серед юнаків, так і серед дорослих.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Я ОДИН ВИХОДЖУ НА ДОРІЖКУ...

ВІД ПЕРЦЯ. **Чому майстер спорту з коньків, чемпіон і рекордсмен України серед юнаків і дорослих Олег Гончаренко вже не перший рік виходить один на бігову льодову доріжку?**

А тому, що на Україні у нього немає конкурентів. Йому одному належать усі 8 юнацьких і 7 «дорослих» республіканських рекордів з коньків. 15 рекордів встановив він один за останні два роки!

Чому ж у нас немає конькобіжців, що могли б помірятись силою і майстерністю з Олегом Гончаренком та й з іншими майстрами країни?

А тому, що Республіканський комітет у справах фізкультури та спорту давно вже скасував спортивну зиму на Україні. Вона, мовляв, у нас і коротка, і мінлива. Якщо й є де на Україні зима, то хіба що в Харкові. Там у нас і льодова доріжка, і Олег Гончаренко, і рекорди...

А зима, наперекір комітетським стихіям, на Україні є — стійка і морозна. І не тільки в Харкові! Чи не вона була... заморозила бажання у керівних фізкультпрацівників культивувати й розвивати конькобіжний спорт на Україні?

Здоровенькі були!

Лист С. Й. ТКАЧУКУ — завідувачеві Сквирського райздороввідділу, Київської області.

Здоровенькі були, Станіславе Йосиповичу!

Різні були в мене пацієнти. Доводилось лікувати і бюрократів, і торбохватів, і самодурів, і шкурників, і всіляких порушників, і так далі, але мені й не снилося, що доведеться колись зустрітись з таким пацієнтом, як ви, Станіславе Йосиповичу. Справді, на віку — як на довгій ниві...

Та не буду забігати вперед. З вашої ласки в перших рядках цього листа я наведу три виписки з трьох характеристик. Щоправда, ці характеристики стосуються лікаря П. С. Богачова, але вони яскраво характеризують і вас.

Виписка перша — з характеристики, виданої Сквирською районною лікарнею:

«Богачов П. С. працював у Сквирській райлікарні лікарем-хірургом. За час роботи т. Богачов проявив себе, як дисциплінований, працьовитий товариш. Сумлінно виконував свої службові обов'язки, брав активну участь у громадському житті».

Виписка друга — з характеристики, виданої районним відділом соціального забезпечення:

«Тов. Богачов П. С., як лікар-хірург, показав зразок у практичній роботі по визначенню працездатності інвалідів. До роботи ставиться чесно. Стягнень і зауважень не має».

Нарешті, виписка третя — з характеристики, написаної і підписаної вашою рукою:

«Богачов Петро Степанович працює лікарем-хірургом-ординатором районної лікарні... Знає своє діло. До роботи ставиться добросовісно»...

І от 16 квітня 1951 року ви підписали наказ й кинули гнівну фразу:

— Тепер він повернеться у Сквиру тільки через мій труп:

«Він» — це лікар-хірург Петро Степанович Богачов. Це його ви звільнили з роботи 16 квітня 1951 року.

За які ж гріхи, за які провини потрапив у таку немилість активний, працьовитий лікар-хірург?

Є у вас молодий і здоровий, як дуб, синочок. Йому, як початкуючому симулянтові, захотілося мати довідку про те, що він хворий та недужий. Ви сфабрикували документи, які свідчили, що синок має мінімум сто всіляких болячок і хвороб. І серце в нього дає перебої, як по зав'язку пирогів наїсться, і в піт його кидає, як два тайми за м'ячем побігає.

Лікар П. С. Богачов викрив всю фальшиву цих «документів», і брудний ваш трюк полетів шкереберть.

За це полетів з роботи П. С. Богачов.

На захист лікаря став суд. Ви не підкорилися рішенням суду.

— Тільки через мій труп!

На захист лікаря стало Міністерство охорони здоров'я УРСР. Своїм наказом № 393-к відділ кадрів міністерства зобов'язав вас поновити т. Богачова на роботі. Ви не підкорилися й цьому наказові.

— Тільки через мій труп!

Глибоко вірю, що товариші з Міністерства охорони здоров'я напишуть ще один наказ, на цей раз про вас, Станіславе Йосиповичу. Напишуть, підпишуть і скажуть гнівно:

— Тепер він повернеться до райздороввідділу тільки через наш труп.

Від усього серця
од вашого ПЕРЦЯ.

БАЙКА ПРО СМАКИ

Зайчисько написав вірша.
У вірш той—скільки було вміння!—
Уклала заяча душа
Пориви заячі й стремління.

Ведмідь узяв у лапи твір
І заревів, — звичайно, звір:
— Го-го! І тут ти про капусту?
Ти, часом, той... не з'їхав з глузду?

«Любов — капуста»... Ну й поет!
Запам'ятай: любов — це мед.
Це й ведмежатам зрозуміло.
Ні, так писати — кепське діло.

Вухатий вислухав те все
Й побіг додому. Виправляє,
Любов медочком називає,
Затим Лисичці твір несе.

Читала Лиска твір уважно
І посміхалась тайкома,
А потім мовила поважно:
— Найголовнішого нема!

Медочок хвалиш ти у вірші,
Та речі ж є за мед не гірші.
Хоча б і курятинка. Як
Ти проморгав таке, дивак?
Іди ж, працюй, як слід подумай!

З віршем халепу і біду мав
Наш довговухий віршомаз:
Любов порівнював з пасльоном,
З бобами, з просом, навіть з хроном.
Кабан йому порадив раз
Любов картоплею назвати.

Стрічав він критиків багато —
І кожен з них казав: не так!

Порад не треба відкидати,
Та мати слід і власний смак!

А. КОСМАТЕНКО.

Мал. С. САМУМА

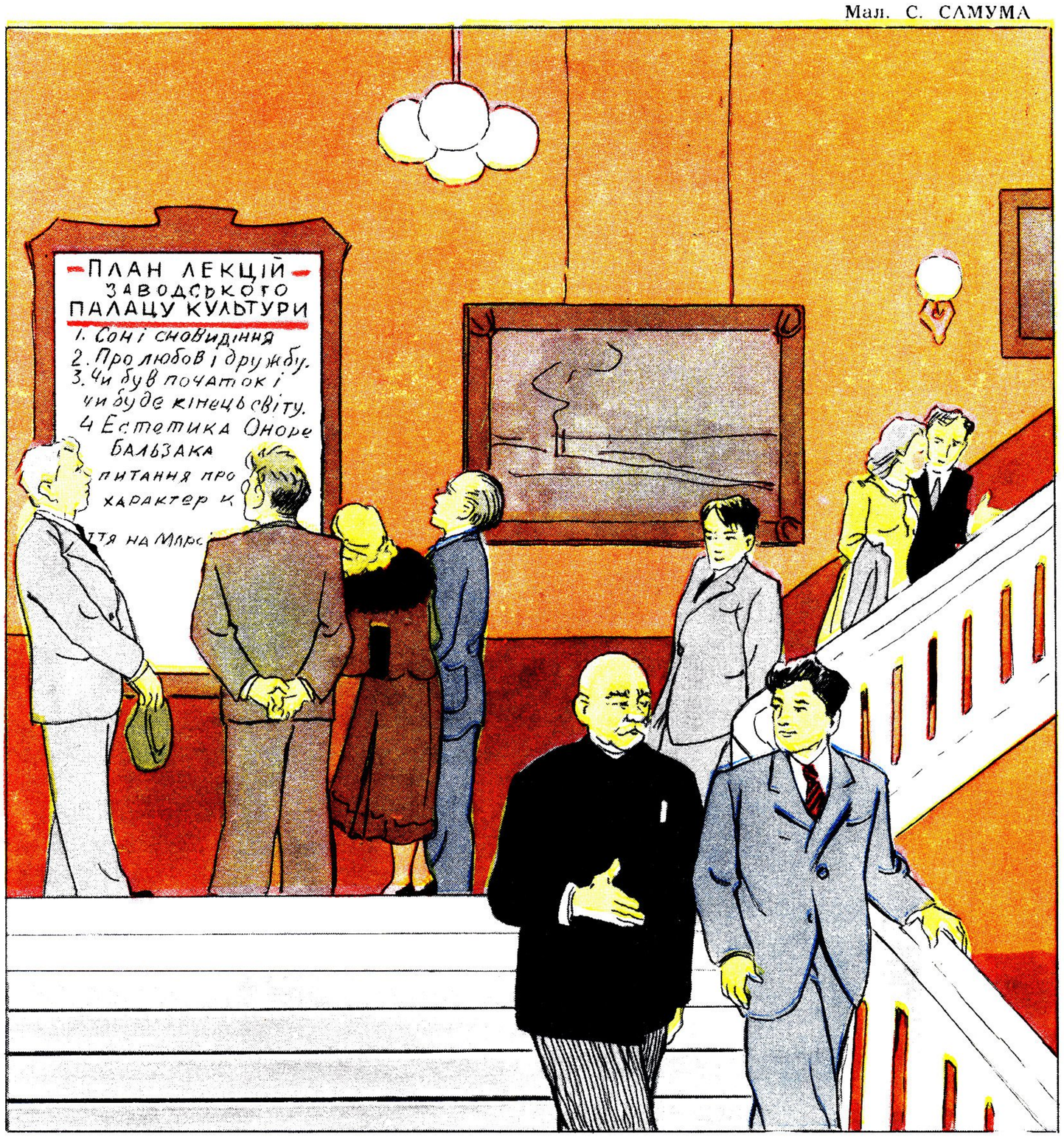

— У цьому плані я щось не бачу лекцій про досвід передовиків виробництва.

— Це в них, очевидно, на задньому плані.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

У СУСІДА ХАТА БІЛА

Ці два будинки стоять на садибі Лопатинської МТС, Львівської області.

Будинок, що на нижньому фотознімку, має громадське призначення. Це — клуб механізаторів. У ньому бракує не тільки дверей та вікон, але й внутрішніх стін та стелі, і навряд чи зможе він цього року послужити сільським механізаторам.

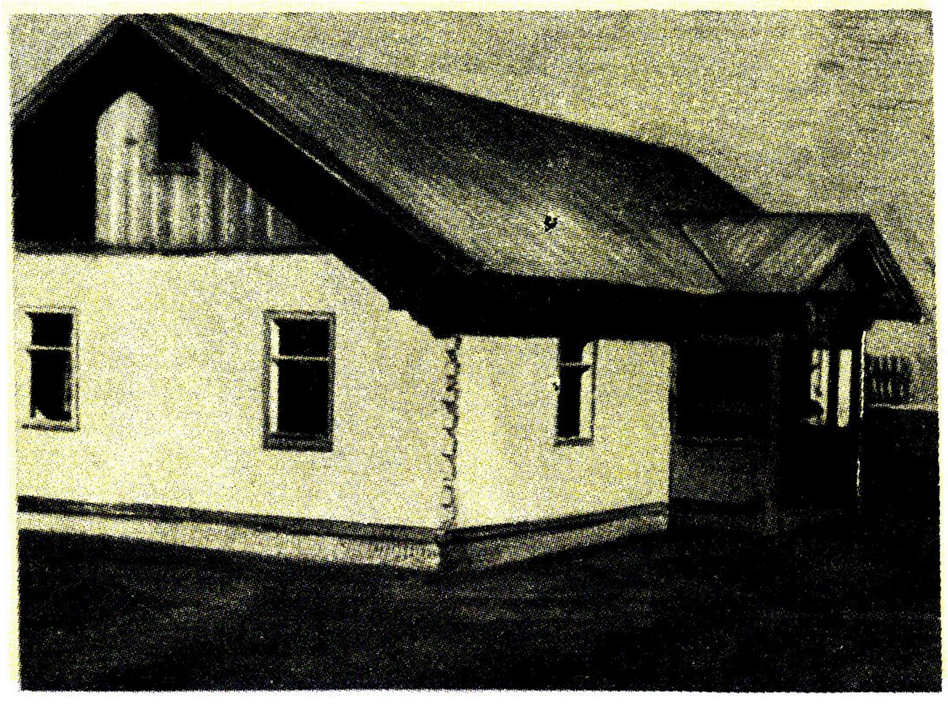

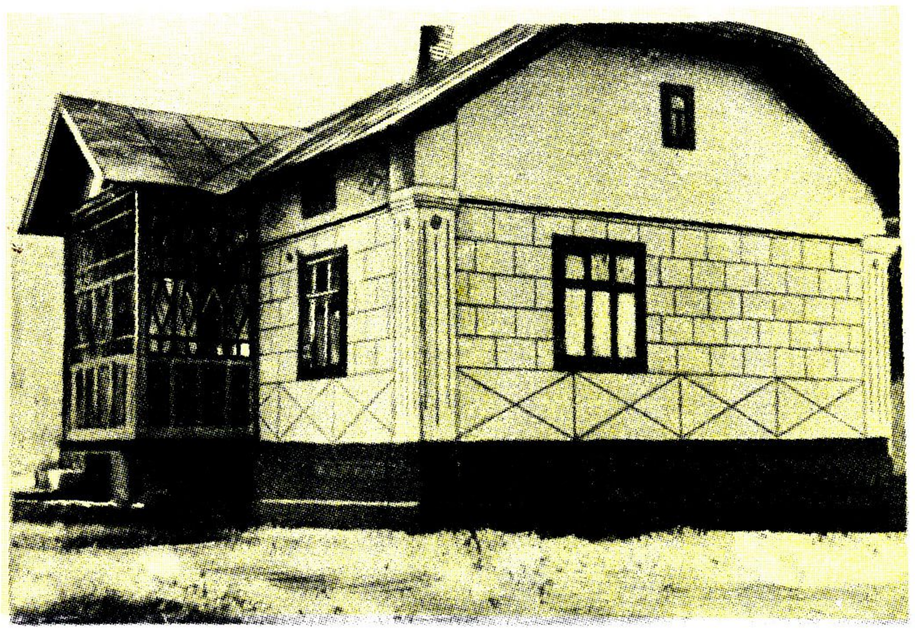

Будинок, що на верхньому фотознімку, має побутове призначення. Директор МТС Олексій Васильович Гузєєв вибрав його собі під квартиру. І хоч цей будинок був закладений водночас із клубом, в ньому вже давно живуть і він має досить привабливий вигляд.

Важко поки що сказати, який вигляд матиме т. Гузєєв, коли механізатори з усією відвертістю запитають, чому він найвище — тобто громадське — ставить нижче особистого!

СЕРЕД ДОЛАРОВОЇ ЧЕЛЯДІ

(У КУЛУАРАХ СЕСІЇ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ООН)

Мал. БЕ-ША

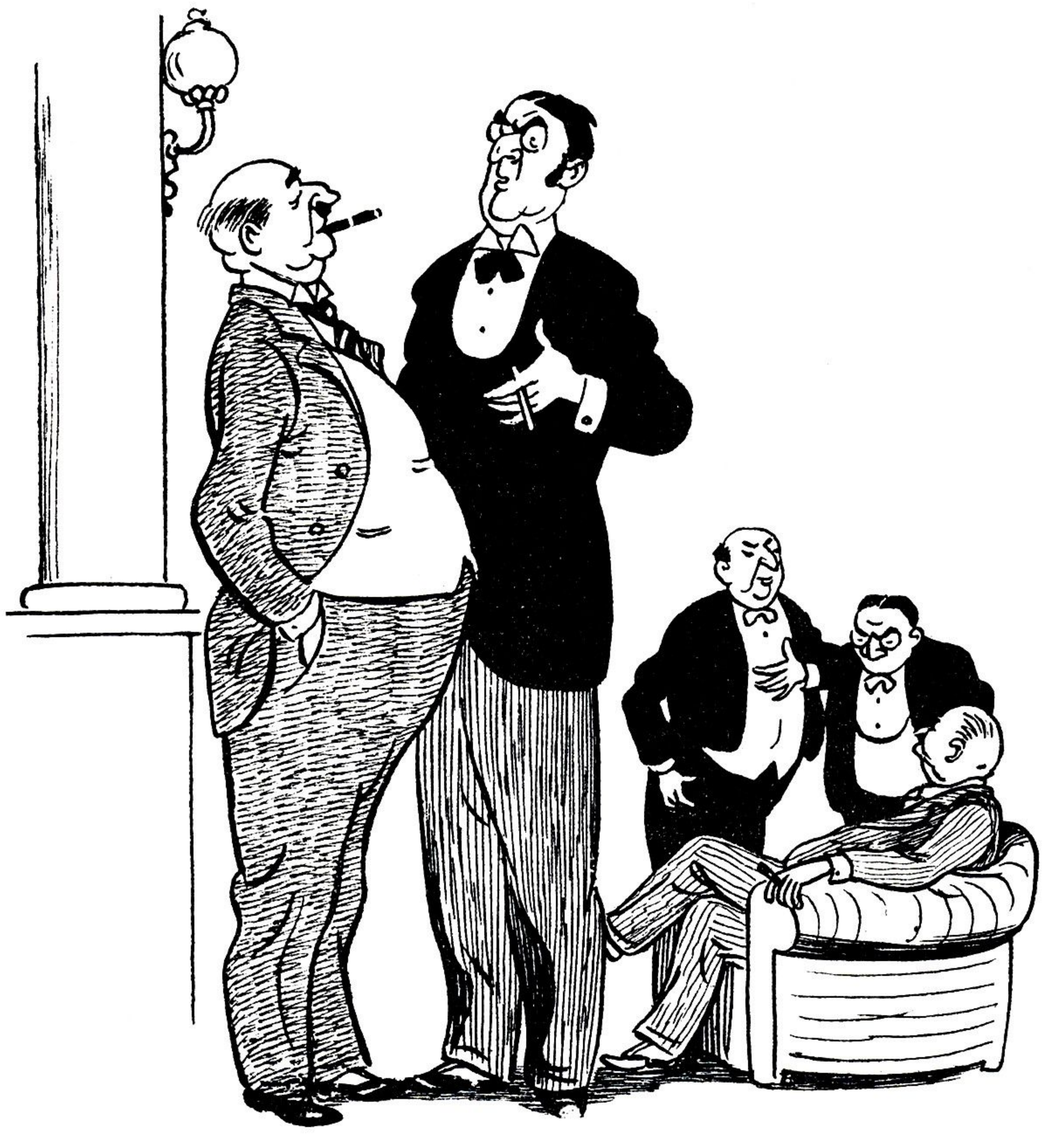

— Якої ви думки про радянські пропозиції?
— Такої ж, як і ви — американської.

— І як дізнаються про терор? Жодна ж людина не вийшла звідси живою...

Дмитро БІЛОУС

ЖЕРСТЯНІ НАШИЙНИКИ

У США внесено пропозицію про запровадження нашийників для дітей, щоб легше було розпізнавати загиблих від атомної бомби. **(З газет).**

Носій він Трумена ідей,
А чи звичайний «мрійник»,
Але придумав для дітей
Він жерстяний нашийник.

На ньому ставиться ім'я,
Клас, школа і адреса,
Можливо це — не знаю я —
За рішенням конгреса.

Мовляв, як бомби з літаків
Посиплються на Штати,
То буде легше для батьків
Тіла дітей шукати.

Ми бачимо, що «мрійник» цей —
До Труменових послуг.
Хотів перелякать дітей,
Щоб залякать дорослих.

Та взнали й діти, в чім тут суть,
Як далі ми побачим,
Бо «винахід» той учні звуть
Нашийником собачим.

Отак пильніше придивись —
І вже не важко відать,
Що за призначенням колись
Нашийники ці підуть.

Війни призвідців саме в них
За все, що непростиме,
Народ, як тих собак цепних,
На ешафот вестиме.

ПАТЕНТОВАНИЙ ЗРАДНИК

Недавно американська маріонетка — «імператор В'єтнаму» Бао Дай видав спеціальний декрет. Цим декретом він заборонив в'єтнамцям читати й розповсюджувати книги Максима Горького й повелів «ув'язнити навіки в тюрму перекладача книг Горького».

Після цього декрету попит на твори Горького на території, яку контролює «уряд» Бао Дая, досягнув нечуваних розмірів. Так в'єтнамський народ відповів на замах Бао Дая на світле ім'я Горького.

В'єтнамський письменник, перекладач Горького, перейшов на територію Народної республіки В'єтнам. Тут він продовжує працювати над перекладами творів генія світової літератури.

В'єтнамські письменники якось спитали перекладача:

— Чому це п'яниця Бао Дай так розгнівався на Олексія Максимовича?

Посміхаючись, перекладач відповів:

— Коронований паразит Бао Дай пізнав себе в словах Горького: «Зрадника не можна порівнювати навіть з тифозною вошею!»

Бао Дай почав кар'єру зрадника ще в ранньому дитинстві. Коли йому було дев'ять років, він доніс французьким колонізаторам, що його рідний батько, аннамський імператор Кхай Дін, мріє звільнитися від французів. Кхай Дінові довелося витратить не одну тисячу золотих піастрів, щоб врятувати свою голову.

Умираючи, Кхай Дін заповів встановити на своїй могилі будильник:

«Хай, — сказав він, — будильник розбудить мене тоді, коли мій син Бао Дай не буде зрадником».

Бао Дай — патентований зрадник. Він служив і французам, і японцям. Він власноручно страчував в'єтнамських патріотів, що боролися проти японських загарбників.

Тепер він служить американцям. Навіть американський журнал «Лук», розписуючи лакея Уолл-стріту Бао Дая, змушений визнати, що «у цього молодого чоловіка — сумнівне минуле, сумнівне сучасне й ще сумнівніше майбутнє»...

...Давно вже зотліли кістки старого Кхай Діна, а будильник на його могилі так і не задзвонив!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Ранок. Група військових виганяє з невеличкого селища всіх мешканців. Плачуть жінки й діти. Чоловіки тягнуть на візках своє убоге добро.

Не встигло населення покинути свої хати, як ті ж військові починають руйнацію селища. За короткий час на місці селища розлягається рівне поле військового аеродрому.

Що це — картинка часів гітлерівської окупації Європи?

Ні, це — картинка теперішньої (за умовами Північноатлантичного пакту) американської окупації Італії.

* * *

Американський журнал «Лайф» вмістив ряд фотографій про перебудову промисловості США, а під ними такі підписи:

«Фабрика дитячої білизни Вента Бостон підписала контракт на поставку військової білизни на суму 1 мільйон доларів... За кожен комплект білизни уряд платить 5 доларів».

«Фабрика дитячих іграшок Друдж Брос в Окленді (Каліфорнія) раніш виробляла іграшкові трактори, тепер перебудовується для виробництва замків до кулемета типу М-1».

Що ж у такому разі виробляють тепер у США для дітей?

Поліцейські інструкції — як шпигувати за батьками — і кінофільми для виховання юних гангстерів.

Перечниця

ЗАБУДЬКИ

ДИРЕКТОР Долинського ліспромгоспу (тресту Станіславліспром) т. Ковальов та головбух т. Гевка вирішили інсценізувати «Мертві душі». Власне кажучи, «Мертві душі» фігурують у цій виставі тільки у відомостях на зарплату. Наприклад, «мертва душа» В. Сідого протягом кількох місяців одержувала зарплату механіка-шпалоріза Рахинського лісопункту (хоч на лісопункті жодна душа цього Сідого й не бачила). У жовтні на цю ж посаду призначено Костянтинова та запропоновано виписати йому зарплату з... 15 серпня! Костянтинов, безперечно, теж «мертва душа», бо й його на роботі ніхто не бачив. Тільки за 4 місяці Рахинський лісопункт сплатив «мертвим душам» 5706 карбованців!

Певно т.т. Ковальов та Гевка забули, що крім «Мертвих душ» Гоголь написав ще й «Р е в і з о р а»?!

СТАРО-КОСТЯНТИНІВСЬКИЙ РЕКОРДСМЕН

ДАВНО вже треба було присвоїти т. Дзюбі звання майстра з бігу за довгим карбованцем. Бігати йому доводиться багато і щодня, адже він обіймає одразу три посади: голови районного комітету в справах фізкультури та спорту, тренера з футбола спортивного товариства «Колгоспник» і викладача фізкультури у школі № 3.

А в Кам'янець-Подільському комітеті в справах фізкультури та спорту не помічають Дзюбиної майстерності, чогось вичікують.

ПРЕЙСКУРАНТ КАБАНОВА

НА НАФТОПРОДУКТИ існують державні ціни. Але Семена Леонідовича Кабанова—директора Грейгівської нафтобази, Миколаївської області—вони не влаштовують. Кабанов не полінувався і встановив свій прейскурант. Понад державну ціну він узяв на свою користь:

1. За 2 центнери бензину — 2 гуски.

«Натуроплату» вніс представник радгоспу «Червоний прапор» т. Мільковський.

2. За 4 тонни лігроїну — 2 качки і 2 пуди пшеничного борошна.

Вніс працівник радгоспу ім. Кагановича т. Василенко.

3. За 1 тонну нафти — 4 курки і сотню яєць.

Вніс т. П'ятащук із колгоспу ім. Сталіна.

За бензин, відпущений дрібними партіями, радгосп ім. Петровського вносив помідори та кавуни у необмеженій кількості.

Передаємо прейскурант Кабанова прокуратурі на затвердження.

СКЛАДНА ІСТОРІЯ

ЗА РІКОЮ, за Дністром, є велика гора кам'яна, алебастрова. А попід горою містечко Журавне простяглося.

Які чудові речі роблять вмілі руки журавнівських майстрів з каменю-алебастру! І будівельні плити, і абажури, і шахові фігури. Дуже популярні їхні вироби не тільки на Україні, а й по всій нашій країні. Гору прибутків могла б дати державі ота гора алебастрова!

Отож і вирішили в Журавному хазяйновиті люди,— було це ще в березні,— відбудувати алебастровий завод, поставити в ньому нові верстати та прилади.

З того часу й почалася дуже складна історія.

Склали хазяйновиті люди проект відбудови і — не гаючись, через гору подалися в контору!

Склали з Дрогобицькою обласною конторою сільського проектування договір на складання кошторису.

Потім склали дорогоцінні машини просто неба, бо... склали в конторі руки і сидять, бо кошторису досі не склали, а без кошторису — яке будівництво!

Журавнівські умільці тим часом в години дозвілля видовбують гігантський каламар з білого каменю. Збираються його подарувати начальникові контори т. Домахові.

— Може йому, сердешному,— гірко жартують вони,— доведеться ще років два киснути над кошторисом... Хай собі брьохається!

ЯКОЮ МОВОЮ ЦЕ ПИСАНО?

Відповіді надсилати начальникові управління «Укрголовфруктомінводу» Карпові Яковлевичу Дубчаку, з легкої руки якого ця етикетка була надрукована мільйонним тиражем і тепер красується на пляшках з продукцією заводів фруктових напоїв у найвіддаленіших кутках республіки.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ВІДІБРАЛО ПАМ'ЯТЬ у працівника Херсонського консервного заводу Діордіца Петра Пилиповича. Він зовсім забув, що в Ново-Українці, Кіровоградської області, живуть двоє його дітей, на виховання яких він зобов'язаний сплачувати аліменти.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК. Недавно протягом цілого вечора був відкритий клуб у селі Крилівці, Андрушівського району, Житомирської області. Крилівчани запевняють, що того вечора на власні очі бачили завідувача клубу т. Парфенюка. Вірогідність останнього факту остаточно ще не встановлено.

Деякі композитори пишуть музику про великі будови, не побувавши жодного разу на місцях будов.

— Як же я можу їхати в Каховку, коли я пишу музику про Каховку?!!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Ярослав ГАЛАН

З неопублікованих творів.

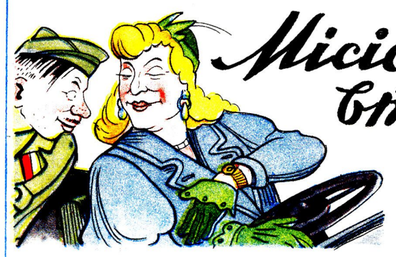

Місіс Маккарді втрачає віру

Це оповідання Ярослав Галан написав у 1946 р. під час своєї подорожі по Західній Німеччині. Письменник одвідав кілька таборів для так званих переміщених осіб, де вже тоді англо-американські воєнні власті пригрівали воєнних злочинців, націоналістів та інших зрадників, готуючи з них кадри для своїх розвідок — шпигунів, диверсантів і терористів.

Місіс Маккарді була дуже чемна.

— Ви поспішаєте до Дахау? Можете поїхати зі мною.

Знайомство наше почалося чверть години тому, і фрази, якими ми обмінялися в бюро «табору преси», мали чисто діловий характер: я шукав нагоди, щоб дістатися в Мюнхен.

Під час жвавої розмови ми перейшли на тему недавно закінченої війни.

— Ми вірили в цю війну: скептицизм — це не американська риса характеру. А сьогодні... сьогодні боюся, щоб з цієї кривавої купелі ми не вийшли брудніші, ніж колинебудь.

Я не зовсім розумію мою сусідку.

— Боюся, що ми говоримо різними мовами, місіс. Якби не відвага солдатів Сталінграда, то хто знає, чи «Куїн Мері» не віз би сьогодні до якогось з європейських портів черговий вантаж уже американського палива для крематоріїв Дахау і Освенціма.

Ми довгий час мовчали, не відриваючи очей від далечі, що насувалась на нас лісистими, грізними горбами. Нарешті, моя цікавість перемогла.

— Насмілююсь нагадати вам, місіс, що ви не поставили крапки над «і». Ви, може, мали на думці Індонезію?

— Ох, сер! Не нагадуйте мені в такий чудовий ранок про наших англійських родичів. Якщо вони дізнаються, що про них так багато говорять, можуть, чого доброго, луснути від зарозумілості. До вашого відома, мене не англійська політика бентежить. Від британського аристократичного вола наївно було б вимагати чогось більшого, ніж шматок тухлого м'яса.

— В більшості випадків цю політику важко відрізнити від американської, не так?

— Ви вгадали. Найбільше дратує, ні, бісить мене, коли чую або читаю ці нестихаючі компліменти наших нинішніх світил над могилою президента, що поклявся звільнити людство він війни, злиднів і страху. Це вже щось гірше, ніж лицемірство, це — цинізм.

Обурення місіс Маккарді мало всі елементи щирості; її голос зливався тепер з гнівним рокотом мотора.

Трохи згодом вона додала:

— Найсумніше те, що народи не бачать трагізму ситуації або не хочуть бачити.

— Народи тут ні при чому, місіс.

Місіс Маккарді з іронією закопилила губи.

— Коли дивитись з висоти ваших принципів, то це, може, так. Але дозвольте мені натомість висловити (треба було чути це «власну») думку, народжену, зрештою, юнрріївським досвідом.

Розмова ставала цікавою. Я визнав за потрібне поспішити допомогти місіс Маккарді.

— Сподіваюся, ви погодитесь зі мною, що цей юнрріївський досвід дорого обходиться народам, і боюся, що обійдеться ще дорожче...

— Безперечно. Є святощі, якими не можна торгувати безкарно.

— Таким чином можна втратити не тільки моральний кредит.

Місіс Маккарді зиркнула на мене скоса:

— Можна, кажете? Він уже втрачений. Особливо після скандалу в Дахау. Я говорю про Дахау і про все, що сталося в ньому після його ліквідації. Я не забула і не забуду, що американські солдати порушили святе право приюту. Треба було тільки бачити, як ці люди плакали і рвали на собі волосся, коли їх віддавали вашим властям!

Я не вірив власним вухам.

— Місіс Маккарді! Ви проливаєте сльози над...

— Авжеж, над колабораціоністами, зрадниками, чи як ви їх там називаєте. Однак для мене, американки, вони насамперед люди, люди, що страждають. А втім не забудьте, сер, що війна вже скінчилася.

Логіка моєї сусідки була гідна її етичних принципів.

— Ви помиляєтесь, місіс. Ще не скінчилася, ні в якому разі не скінчилася війна проти уцілілих камелотів досить відомого вам Адольфа та проти...

— ...Ідіотів, ви хотіли сказати? Дякую.

— Нема за що. З ідіотами не так уже важко було б упоратися. Гірше, коли ці камелоти мають протекторів і... мамок в особах на зразок вас, місіс.

— Ваш нахил до епітетів, сер...

— ...Менше, напевне менше небезпечний, ніж ваша турбота про послід націстського диявола. Зрештою, можу вас заспокоїти. Американці видали всього кілька десятків зрадників і то тому тільки, мабуть, що вони в минулому стріляли по ваших джі-ай. Основна маса цієї публіки й надалі перебуває під вашим любовним піклуванням.

— У вас, мабуть, нетерпимість у крові.

Я не встиг відповісти. Раптом заскреготіли гальма, і місіс Маккарді зупинила машину перед двома джентльменами в американській формі (без відзнак) і з біло-червоними стрічками на грудях. Обидва джентльмени показували пальцем на небо.

— Сідайте, — сказала з материнською усмішкою місіс Маккарді.

— Данке шен! — відповіли джентльмени чистим галицьким акцентом, сідаючи в машину. Мене здивувало, звідки вони взялися в цій безлюдній околиці.

— Ви де живете? — спитав я.

Українська мова не справила на джентльменів ніякого враження. Один з них, шатен з широким шрамом на щоці, ліниво тицьнув рукою в бік лісу. І дійсно, в проліску можна було побачити триповерховий будинок казармового типу, увесь, немов плющем, оповитий гірляндами напівголих, засмаглих на сонці тіл. Ця картина справила на мою сусідку помітне враження, і ведена її рукою машина мало не в'їхала на загорожу з кільчастого дроту.

— Якщо не помиляюся, місіс Маккарді, це ваші вихованці...

На обличчі місіс Маккарді з'явилось щось подібне до рум'янця.

— Ви не помиляєтесь.

— Чи не сбридло вам таке життя? — звернувся я до нових пасажирів.

— Ніби яке? — запитав дебелий брюнет мелодійним львівським акцентом.

— Ледарське.

— Ні.

— І так до самої смерті?

— Не думаємо ще вмирати.

— Про нас думають американці, — додав шатен.

— І що ж там вони видумали?

— Говорять, що нас ще трохи підгодують, а потім підемо в їхню армію, в Японію чи кудись там. Обіцяють нам американське підданство після трьох років служби.

Я лояльно перекладав місіс Маккарді все, що говорили «переселені» джентльмени.

— Ви поляки?

— Ні, — відповіли хором пасажири, — ми українці. Поляків взяли вже до сторожової компанії. Там вони служать біля американських пожитків.

— А чи можна знати, чому ви носите на вилогах стрічечки з польськими національними кольорами?

— Сказали нам, що так краще, більшовики не будуть мати до нас права.

— Хто ж міг вам сказати таке?

Місіс Маккарді квапливо перервала нашу розмову.

— Боюся, сер, що ви зловживаєте балакучістю простих хлопців. Невже ви не хочете зрозуміти, що інтелектуальний рівень цих хлопців ні в якому разі не відповідає вашим,

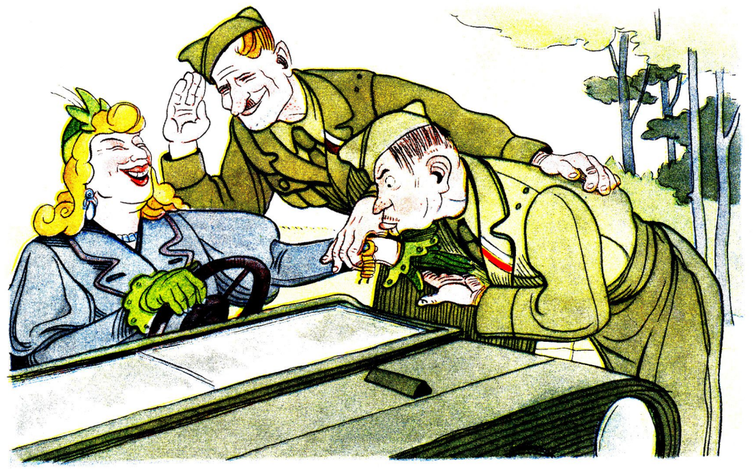

делікатно кажучи, надмірним вимаганням? Я вже не говорю про те, що ваш спосіб задавання питань нагадує слідство. Чи ж ви навіть тут, де найвищим правом є право американське, не можете забути цим симпатичним хлопцям того, що вони по-своєму розуміють і люблять волю? Чи ж ви...

— Ві шпет іст ес? — перервав потік її красномовності брюнет.

Місіс Міккарді відірвала ліву руку від руля, і на сонці заблищало золото її годинника.

— Без п'яти хвилин пів на десяту, — відповіла місіс з усміхненим по-материнськи обличчям.

Не встигли ми проїхати 200 метрів, як брюнет, стараючись, мабуть, виразити пристрасть до американських манер, фамільярно поплескав місіс по плечах.

— Стоп! — крикнув, і авто слухняно зупинилось.

Цим разом джентльмени постановили блиснути аристократичними манерами. Спочатку припав до ручки Маккарді шатен, за ним брюнет. Виглядало це дуже звоно вона тепер не робила того, що в таких випадках звикли робити інші жінки; не дивилась під ноги, не шукала по кишенях і не перекидала подушок. Вона нагадувала тепер жінку біблійного Лота після відомого біблійного випадку.

Однак трохи пізніше таки воскресла в ній жінка.

— Чому ж ви сидите? Біжіть за ними! Теж мені рицар.

— Добре. А ви маєте зброю?

— Не маю. Або що?

— А те, що недалеко звідсіль має бути ще один табір ваших вихованців. Я не хотів би залишати вас саму на дорозі.

— Маєте рацію... — почув я вперше за весь час нашого знайомства.

Місіс Маккарді мовчки обтирала сльози. «Джіп» з глухим стогоном рушив далі.

Озираючись навколо, я помітив на місці, де недавно сиділи «симпатяги», зім'яту газету. Це був останній номер видаваного у Фюрті українською мовою фашистського «Часу». Сторінки газети були переповнені рушливо. О, місіс Маккарді прощалася з ними з очима, повними сліз.

Раптом місіс Маккарді спалахнула, відірвавши зір від джентльменів, які ховалися в глибині придорожнього лісу.

— Тепер я розумію, чому вас не люблять! — засичала вона.

— Мене?

— Всіх вас! Бо в кожному з вас сидить фанатичний Торквемада, не здатний зрозуміти, що в кожному еретику також може битися благородне серце.

Вона сказала це з убивчим сарказмом. «Джіп» летів, як стріла.

— Перепрошую, місіс. По-перше, ані павеличі, ані бандери не нагадують мені жодного, знаного в історії, єретика. Хіба що еретиком назвемо Іуду Іскаріотського.

— Як завжди — неоригінально. А подруге?

Жестом хворої на сплін королеви вона поправила лівою рукою волосся. Ця рука раптом прикувала мою увагу.

— А по-друге? — повторила.

— А по-друге... Де ваш годинник?!

Питання дало ефект, який образно можна б назвати коротким замиканням. «Джіп» видав тихий звук на зразок «ойо-йой! ой-ойой!» і став, як вкопаний, а очі його власниці пригасли і покрилися туманом тихого відчаю. На славу місіс Маккарді можна сказати, що антирадянською лайкою, святковими побажаннями на адресу бандерівських різунів і запевненням в тому, що нова війна є питанням найближчих місяців, коли не тижнів. На четвертій сторінці внизу уважний читач міг побачити два набрані скромненьким петитом слова: «Видає ЮНРРА».

— Що ви читаєте? — слабким голосом спитала місіс Маккарді.

— Вашу газету.

— Якою мовою?

— Українською. Треба сказати, що ваші польські газети виглядають імпозантніше: нюрнберзьке «Пісмо жолнежа» плюється аж на шістнадцяти сторінках.

— Ми даємо їм лише папір і гроші.

— Тобто те саме, що тіссени і гугенберги давали в свій час Гітлерові. З відомим вам результатом. Зрештою, ви забули, мабуть, шановна місіс, про мюнхенський «університет» ЮНРРА...

— До вашого відома, я допомагала його організувати.

— Можна знати, місіс, з чийого доручення?

Місіс Маккарді нервово стріпнула віями.

— Ваше питання здивувало б мене, якби не те, що я під час цієї невеличкої подорожі перестала будь-чому дивуватись...

— Ага, Юпітер сердиться... Це також відповідь. А можна знати, чому ректором цього університету став гер Пфіцмаєр? Ви не мали випадково впливу на його призначення?

— Ви переоцінюєте, рішуче переоцінюєте мої компетенції, сер!

— Гаразд! А на добір викладачів ви також не мали ніякого впливу? Коли навіть ні, то що вам заважало дізнатись, що більшість цих викладачів — це люди так або інакше зв'язані з гітлерівським режимом, в його найстрахітливішій формі: окупації?

Місіс Маккарді мовчала. Здавалося, вся її увага була тепер зосереджена на машині.

— Те саме, достеменно те саме треба сказати й про ваших «студентів», місіс. Ви здригались, читаючи про вимордовані народи, а сьогодні з ласкавою усмішкою підносите їхнім вбивцям хліб-сіль, годуєте їх, одягаєте і друкованим словом допомагаєте популяризувати релігію масових душогубів. А тепер іще цей університет! Дорога місіс Маккарді, чи не простіше було б перевезти його «викладачів» і «студентів» до Вашінгтона, безпосередньо в школу шефа федерального слідчого бюро містера Гувера, замість інсценізувати ідіотську комедію з «університетом»? Інсценізувати за гроші, вкрадені у сиріт, батьки яких загинули від рук цих ваших «викладачів» та «студентів»?

Місіс Маккарді все ще мовчала, тільки загострений раптом профіль вказував на те, що в її серці вихорило сто фурій.

— Статистичні дані з «університету» говорять про 847 студентів «української національності — польських громадян». Як вам відомо, Західна Україна є складовою частиною Радянського Союзу, і її уродженці ще сім років тому перестали бути громадянами Польщі. Це факт перед лицем усього світу, санкціонований також Вашінгтоном. Однак ваші власті перемальовують цих гітлерівських ландскнехтів у біло-червоний колір з таким самим азартом, як ваші гангстери перемальовують вкрадені автомобілі. Чи далеко заїдуть ваші комбінатори на цих автомобілях — не наша в тому голова; мене в цьому випадку хвилює інше: безцеремонне топтання міжнародного права, безприкладне знущання над елементарними принципами співжиття народів. Хоч ні, пробачте, я сказав «безприкладне». Це не зовсім так. Прецеденти були, їх створила відома трійка: Гітлер, Герінг і Ріббентроп...

— Ви говорите таким тоном, сер, наче ми не тільки не йшли ніколи разом, а збираємось завтра воювати між собою.

Місіс Маккарді процідила це з такою міною, немовби всі мости між нами були вже спалені, а їй залишилось тільки підняти кинену мною рукавичку.

— Прошу пробачити мені, місіс, якщо мій словник відбігає від словника покійної маркізи Рамбулье. Та досить перегорнути один номер нью-йоркського «Тайму», коли там пишуть про нас, щоб забути про версальські манери... Що ж торкається війни, «третьої війни», то атомна бомба має два кінці, і не відомо ще — котрий кінець б'е краще...

— Це звучить як погроза!

— Ні, це звучить як осторога.

— І все те із-за тих жалюгідних «ді-пі»...

— Жалюгідних? Як бачу, навіть дамський годинник може інколи послужити за підсобу до вивчення історії. Суть справи не в «ді-пі»; вони лише симптом.

— Назріваючого конфлікту?

— Ні, назріваючого розкладу. Ви знаєте не менше, якщо не більше від мене, але ваші уста стиснуті печаткою змови.

— Дозвольте! Змови?

— Так. Інакше не можна назвати того, що тут робиться. А що робиться, ви самі знаєте. Вашу армію роз'їдає спекуляція і неробство. У створеній вашими заправилами моральній атмосфері працелюбні, ділові янкі на очах перетворюються на алкоголиків і громил. Ви голубите недобитків фашизму, дозволяєте їм спекулювати і красти, а тих, кого погнав колись до Німеччини багнет гітлерівського жандарма і хто хотів би повернутися додому, до праці, віддаєте на поталу зграї квіслінгівських терористів. Охоплені жадобою капіталістичної наживи і страхом перед втратою можливості наживатись, ви, разом з англійцями, відроджуєте в Європі фашизм, ви творите за методами гестапо й «овра» армію на все готових політичних гангстерів, які мають продовжувати у своїх країнах розпочату з благословіння Гіммлера криваву роботу, на цей раз в інтересах ваших імперіалістів. Ваші власті готові навіть пустити частину цих гангстерів у свої країни, бо їх минуле й сучасне дає гарантію, що з них ваші комбінатори створять найвірнішу гвардію, ладну влаштувати хоч би навіть 365 варфоломіївських ночей на рік.

— Цікаво! Варфоломіївських ночей? У нас? А де ж ви бачите наших гугенотів?

Бліда гримаса на обличчі місіс Маккарді вказувала на її бажання посміхнутись.

— Де? В кожному разі не в династії Гуверів?

«Джіп» весело заплигав по розораній бомбами вулиці. Ми наближалися до перехрестя, де я повинен був попрощатися з моєю супутницею.

— Я щиро заздрю вам, вам усім, — сказала вона. — Якщо в мене і збереглися були якісь клапті віри в людину, то їх тепер нема. І, мабуть, саме тому я служу сьогодні не так у ЮНРРА, як... Ви мене зрозуміли, сер?

Місіс Маккарді дивилася так, наче шукала в моїх очах співчуття.

— ...як одному з династії Гуверів, еге? Я вас зрозумів, місіс Маккарді...

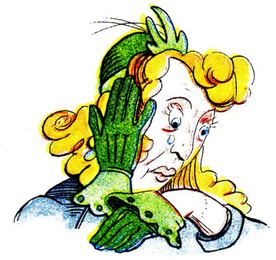

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

urzica

«Урзіка» («Кропива») — румунський журнал політичної сатири. На своїх сторінках журнал друкує гострі карикатури й літературні матеріали проти паліїв війни, викриває ворожу капіталістичну агентуру, що намагається шкодити будівництву народно-демократичної республіки. Нижче друкуємо кілька малюнків з останніх номерів «Урзіки».

Тіто: — Прошу, будь ласка, будьте, як дома.

Як заявив начальник американського федерального бюро розслідування Гувер, ФБР має вже 118 мільйонів відбитків пальців громадян США.

Гувер. — Ага! Тепер буде 118.000.006 відбитків.

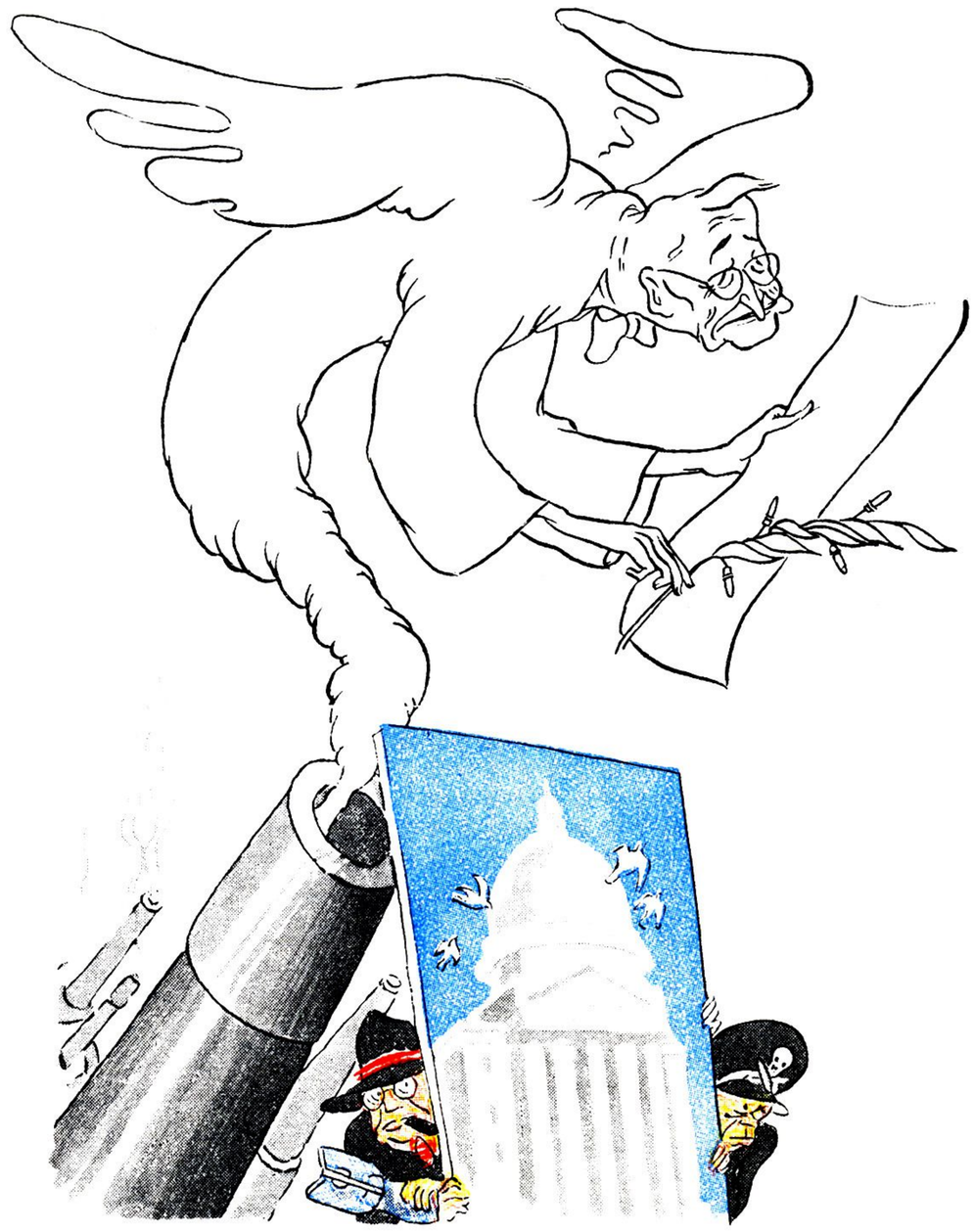

«Мирний дух» витає над Білим домом.

Американські кримінальні злочинці довго в тюрмах не засиджуються.

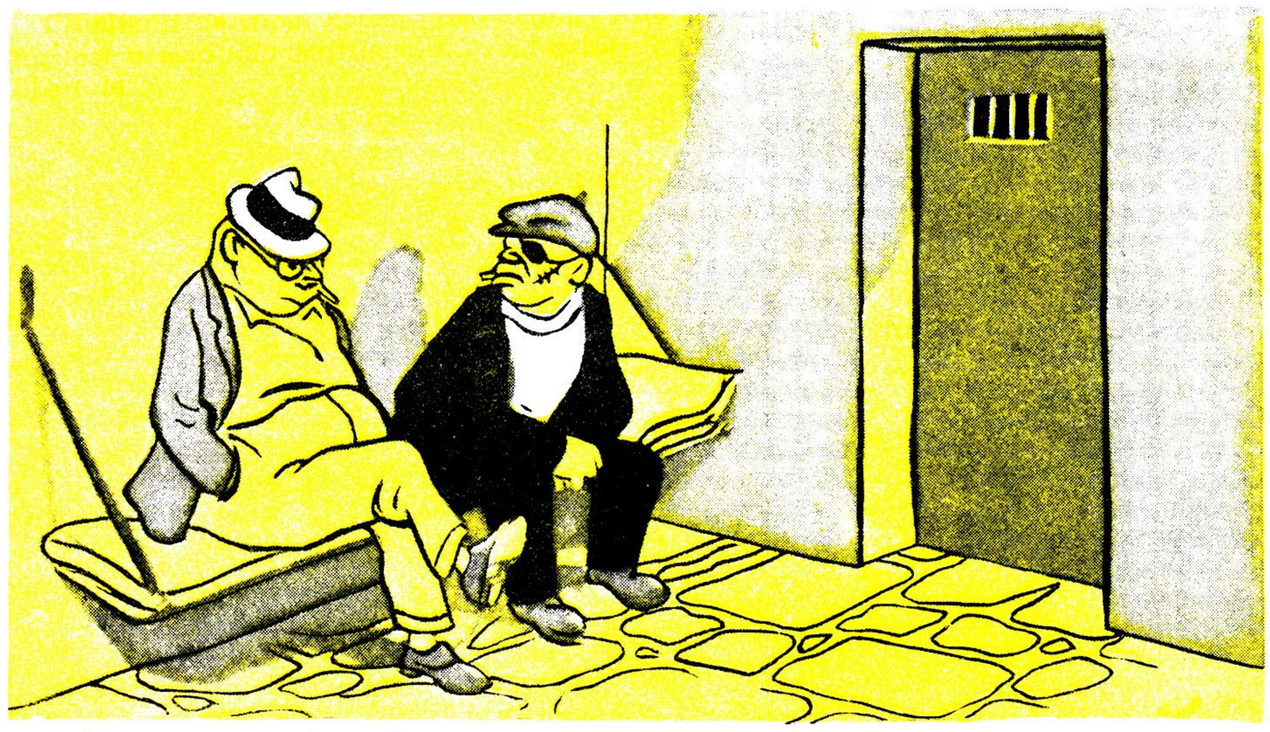

— Я тут за крадіжку із зломом.
— А я за розтрату. Та не сумуй! За якийсь місяць нас випустять. Довго сидять тут тільки прихильники миру.

АМЕРИКАНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

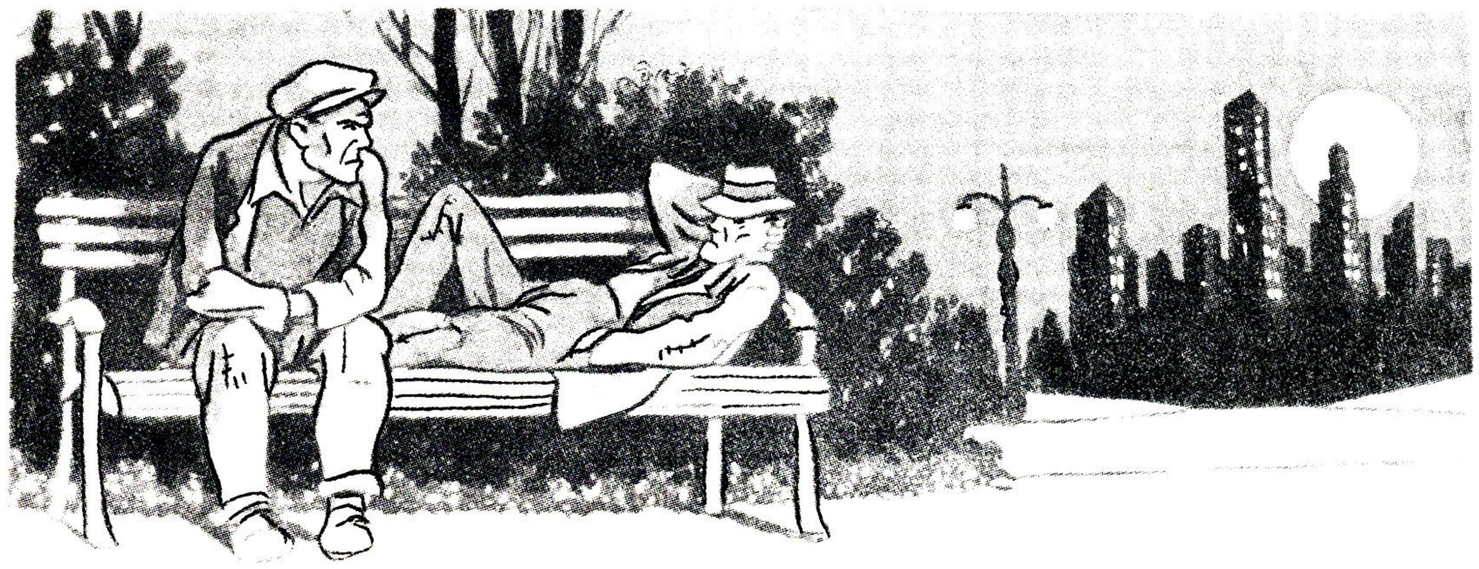

— Як ти гадаєш, навіщо Сполученим Штатам конституція?
— А на те, щоб ми знали, яких прав позбавляє нас Уолл-стріт.

РЕЗЕРВИ і Нерви

ЧЕМЕРИС ОБУРЮЄТЬСЯ

Коридором, перевалюючись з боку на бік, ходить... стіл.

Комендант здивовано зводить брови.

— А це що за мара?! Ку-ди?

— Та туди, товаришу комендант, — чути з-під столу молодий хлоп'ячий голос,— де в підлозі дошки немає. Треба хоч столом дірку накрити, а то вчора один там мало ноги не поламав...

Поява коменданта викликає в гуртожитку пожвавлення. Тут і там відчиняються двері.

— Товаришу Чемерис! Коли вже в кімнатах можна буде скинути пальто? Гляньте на термометр: 6 градусів по Цельсію.

— По Цельсію... А по-вашому, скільки? Час вже свою думку мати, не маленькі!

Товариш Чемерис — комендант гуртожитку № 1 Ново-Краматорського машинобудівного заводу — іде далі, але перед ним, як з-під землі, виростає хлопець у чорному пальті з намиленим обличчям і бритвою в руці.

— Коли, товаришу комендант, буде тепла вода в душовій?

— Коли, коли!.. — І Чемерис швидко обходить хлопця з бритвою.— Ну, й народ! З ножем до горла пристають! Не встигли закінчити ремісничі училища, а вже подавай їм рай земний.

— А коли, товаришу Чемерис, — летить йому навздогін, — у нашій кімнаті радіо забалакає? Ми будемо скаржитись.

— А без радіо не можете? — аж міниться на лиці комендант. — От народ! Молоді хлопці, а вже — з нервами. Подумаєш — «скаржитись будемо»...

Комендант спускається на перший поверх. Там спокійніше. Мешканці першого поверху знайшли «рай» у себе на кухні.

ДЕТАЛЬ І ДЕТАЛІ

— Що ви тут робите, хлопці? — спитали ми, увійшовши до кухні.

— Гріємось.

Тут, і справді, куди тепліше, ніж в кімнатах гуртожитку. Два юнаки пишуть листи, один читає книжку.

Випускники ремісничого училища Макаренко й Усенко «ріжуться» у шашки.

— А чому ви не в червоному кутку? — поцікавились ми.

— А хто ж там усидить? У кутку ще холодніше, ніж в кімнатах. Ближче до світла сиділи двоє юнаків і щось креслили.

— Нова деталь, — пояснили вони.— Нам, випускникам ремісничого училища, уперше доручили її формувати.

Почали про нову деталь, а добрались до зовсім інших деталей.

— Знаєте, скільки цього року прийняв наш завод випускників ремісничих училищ? — спитав молодий формувальник і, сам собі відповідаючи, назвав досить солідну цифру.

— А чи відомо вам,— ще спитав він,— що половина цієї армії молодих робітників вже встигла увільнитися з заводу?

Цього ми не знали і, природно, поцікавилися причинами такого ненормального явища.

— Причини? — Хлопець примружив очі.— Як вам сказати... Комендант наш — той легко пояснив би причини: «нервовий народ, з претензіями...»

ЗВИЧКА — ДРУГА НАТУРА

— Правда, що у вас за останній місяць залишили роботу 9 випускників ремісничих училищ? — спитали ми в заступника начальника фасонно-ливарного цеху т. Бугая.

— Що ж, правда,— відповів т. Бугай.— І сам не знаю, чого їм у нас невистачає.

— До мами, мабуть, потягнуло,— додав парторг цеху т. Бабанов.— Потім, знаєте, робота у нас складна, до неї звикнути треба.

— Робота у нас і справді «складна»,— пояснили нам формувальники восьмого прольоту, колишні учні ремісничого училища тт. Філоненко, Семикопний, Могила... — Зробив якусь форму, а тоді — починай бігати за нарядом. Через 8—10 днів може пощастить його оформити. Ми вже звикли до цього, а от приходять у цех хлопці, які щойно закінчили училище,— так ті соромляться зайвий раз нагадати про наряд — і залишаються без зарплати.

— І в цьому вся складність вашої роботи?

— Не тільки в цьому. Треба ще звикнути до простоїв. От, наприклад, сьогодні. Зранку бракувало скоб — простояли ми 40 хвилин. Привезли скоби, попрацювали трохи — і знову стали: невистачає крючків.

— А як на це дивляться керівники цеху?

— А вони звикли до цього. Недарма кажуть, що звичка — друга натура.

ІВАН ПРИТИЧЕНКО ТА ІНШІ

У п'ятому заводському гуртожитку живе молодий робітник Іван Притиченко. Почали друзі помічати, що став Ваня байдужим до всього. У кіно не ходить, навіть футболом не цікавиться, а яким боліль-ником був!

— Що з тобою? — питають товариші.— Ти, може, захворів?

Але Ваня тільки відмахується. Лише вихователькі гуртожитку вдалося з'ясувати, що з хлопцем.

— Остогидло мені байдикувати, — признався він. — Місця собі не знайду.

— Тобто, як — байдикувати? — здивувалася вихователька. — Адже ж ти працюєш?

— І це — працею зветься?! Ходжу на завод, числюсь робітником, а роботи ніякої мені не дають: що там, мовляв, можна доручити випускникові ремісничого училища?.. Ні,— признався Ваня Притиченко,— кину я, мабуть, таку «роботу», перейду на завод, де з більшою увагою ставляться до молодих робітників.

— А ти не поспішай,— порадила вихователька. І сама подалася до третього механічного цеху, де працював Притиченко.

Іванові Притиченку допомогли — і навряд чи він подумає тепер кидати роботу на заводі.

Допомоги ждуть ще молоді робітники механічного, механо-екскаваторного, фасонно-ливарного цехів.

Керівникам цих цехів хочеться сказати словами поета:

Сталь і ніжність, друже мій,
Поєднать в собі зумій!

РОКУ 1950, В МІСЯЦІ БЕРЕЗНІ

— А як ви думаєте,— спитали ми молодих робітників,— чи знає директор заводу товариш Катеринич про те, як ви живете, працюєте?

Відповіді були різні. Одні стверджували, що директор знає, інші, посилаючись на завантаженість директора, запевняли, що не може він про все знати.

Поклав край суперечці один юнак з лукавим вогником в очах. Він сказав:

— Ось краще я розповім вам казочку про резерви і нерви. Може вона й дасть вам відповідь на запитання, що вас цікавить.

— Жило собі,— почав хлопець,— було собі одне ремісниче училище. І працювало оце ремісниче училище на базі заводу славного, Ново-Краматорського, заводом заводів названого. Мало оте ремісниче училище на заводі свої учбові майстерні: ливарну, токарну і ковальську.

Року 1950, в місяці березні директор заводу товариш Катеринич Іван Тихонович майстерні ремісничого училища закрив і на тому місці почав будувати цех фасонно-ливарний.

— А ви, — сказав директор ремісничникам, — не сумуйте. Для вас ми збудуємо спеціальний корпус — навчальний.

Швидко казка розповідається, та не швидко директорові обіцянки виконуються. Минув березень, прийшла весна, а весні на зміну прийшло літо, все навколо росте, вгору рветься, а навчальний корпус і на вершок від землі не піднявся.

Стало про це відомо міністрові важкого машинобудування, і наказав міністр директорові заводу: закінчити будівництво до початку нового навчального року. Та почався новий рік, а ремісниче училище по-старому продовжувало роботу: без майстерень і без навчального корпусу.

Почав листи довго писати директорові главк, нагадав йому про його обіцянки міський комітет партії. Вдарив себе директор кулаком у груди: «Каюся, грішний». І сказав він: «Ще сонечко по-літньому гріти-ме, ще липа у парку одцвісти не встигне, як уже у нашого ремісничого училища призаводського буде свій корпус навчальний».

І знову минають дні, минають ночі, місяці минають... Сонечко вже не так гаряче припікає, липа вже давно одцвіла, а обіцянки директорові, як і раніше, не виконуються.

1 вересня 1951 р. почався новий навчальний рік, а корпус як захряс у риштованнях, так і досі з них вибратись не може. Насідають, правда, на директора заводу з усіх боків, але він нічого, витримує: нерви у нього міцні-міцні.

— От і все, — сказав юнак з лукавим вогником в очах.— Казці — кінець, а будівництву навчального корпусу для ремісничого училища, як бачите, кінця-краю не видно...

* * *

Отакі на заводі справи з резервами.

І з нервами.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
К. ДІДЕНКО.

Ново-Краматорський машинобудівний завод, Сталінська область.

НОВАТОР І ХАЛТУРНИК-ЛІТЕРАТОР

Мал. В. ГЛИВЕНКА

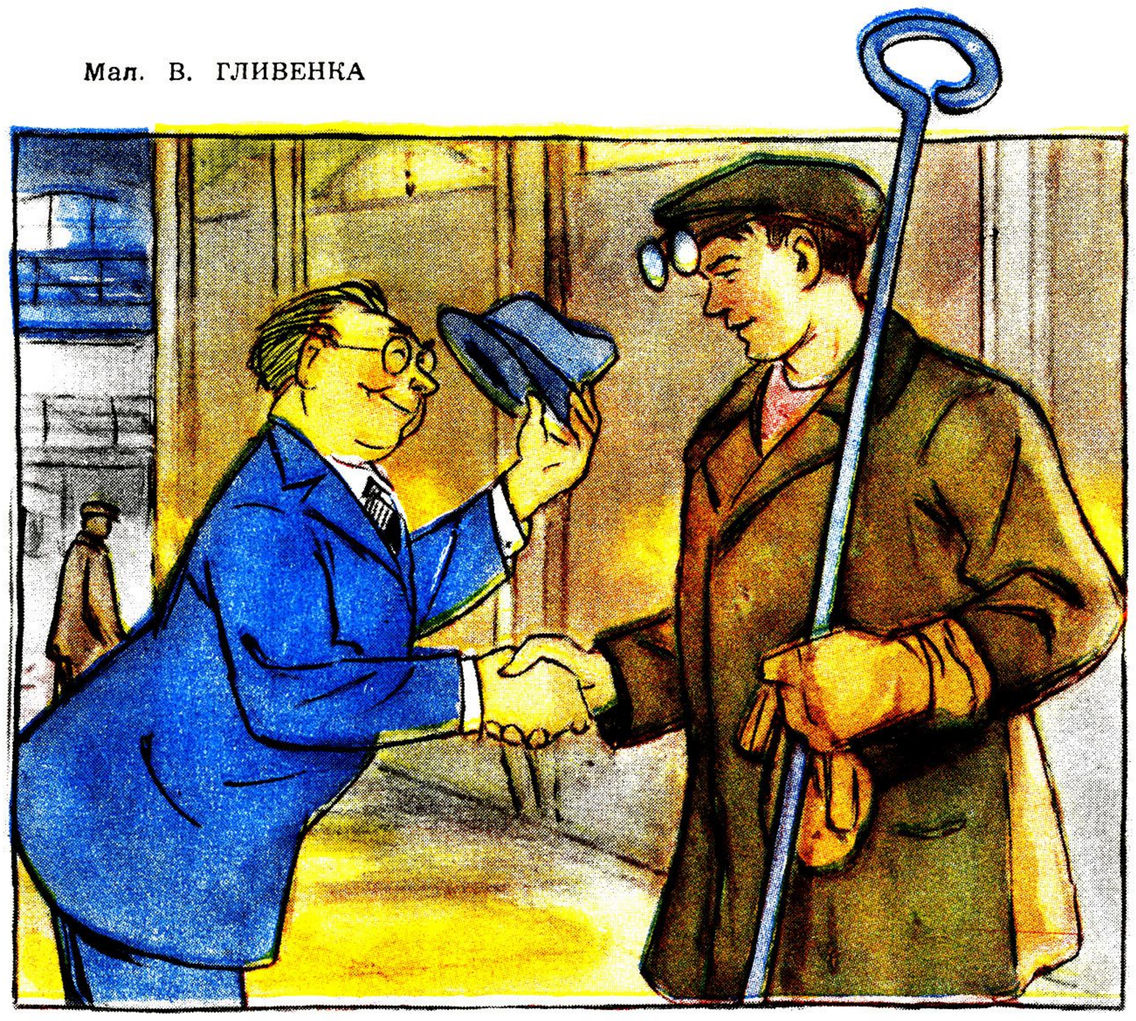

На завод, де працював відомий новатор, завітав приїжджий літератор. Літератор познайомився з новатором.

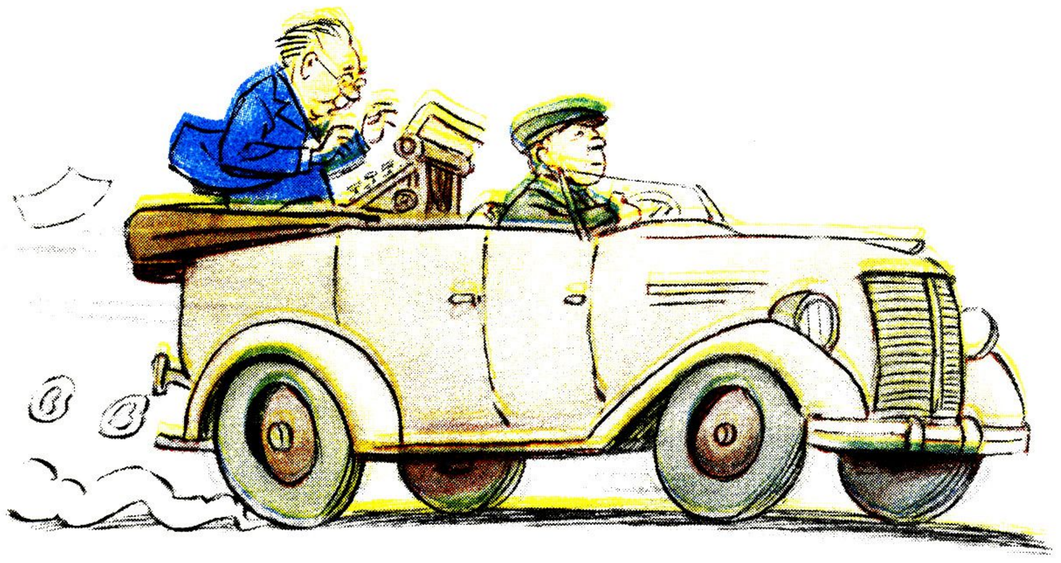

Написав про нього книжку.

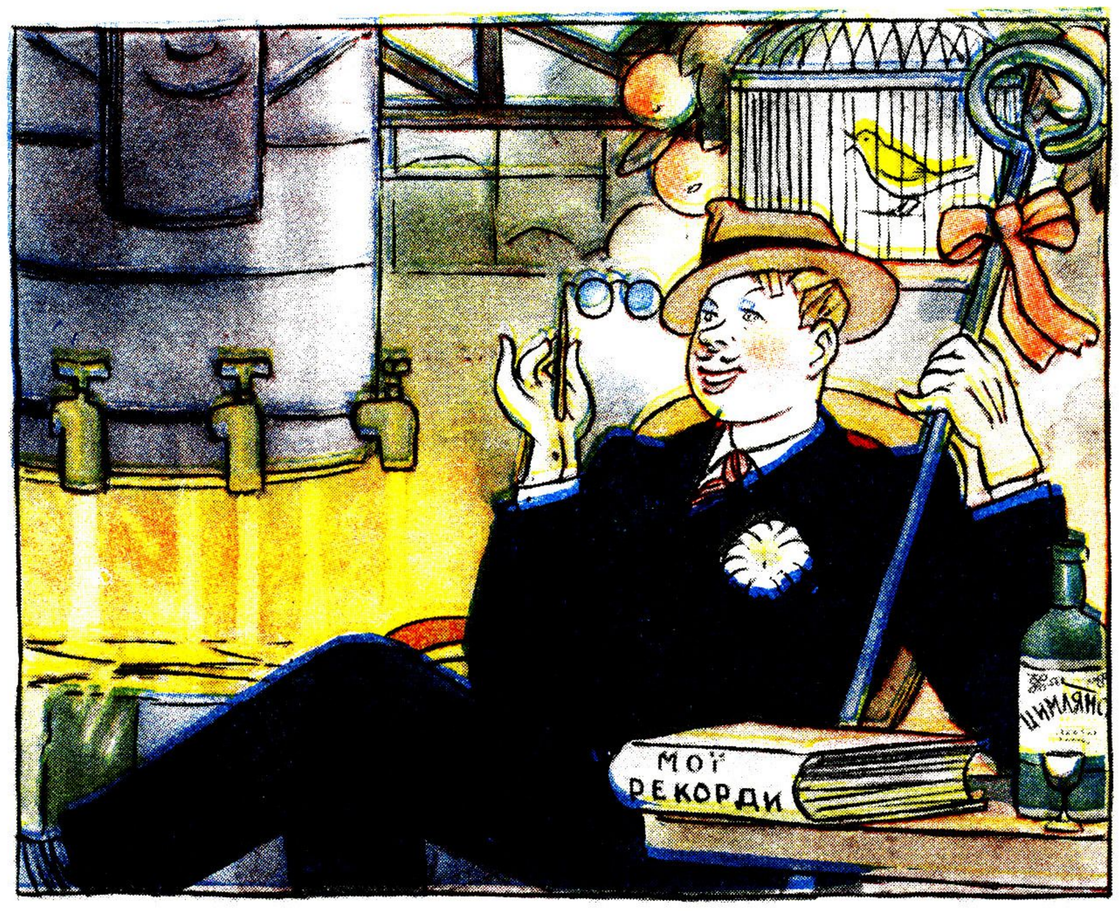

І таким вийшов портрет відомого новатора з-під пера халтурника-літератора.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

КОМБІНАТОР КУПРІЙ

Не думайте, що килими-самольоти лише в казках бувають. Послухайте, що сталося в радгоспі «Саратський» на Ізмаїльщині.

Викликав якось директор цього радгоспу т. Купрій робітника Мелещенка і ласкаво сказав йому:

— Серце мені стискається, як подумаю, що у вас корови немає. Візьміть хоч радгоспну. Та вибирайте молочну.

Взяв Мелещенко корову, а на згадку про добре серце директора залишив йому молдавський килим. Поклали той килим у кабінеті директора. Полежав він там, полежав, а потім — пурх! — та й полетів на квартиру Купрія. Прилетів і до стіни прилип, та так, що ніякими силами тепер його не відірвеш.

З того часу й почали творитися в радгоспі «Саратський» дивнії дива.

Не виконав радгосп плану молокоздачі. Директор не розгубився, купив масла по базарній ціні і здав його маслозаводові в рахунок молокоздачі. Щоправда, радгосп втратив на цій операції 30 тисяч карбованців, але ж яка блискуча операція!

Вирішив Дмитро Савелійович Купрій відзначитись — одержати першу квитанцію за зданий хліб державі. Він не пішов тією стежкою, що інші ходять: не спішив з косовицею та молотьбою, не спішив з хлібовивозкою. Зробив мудріше: взяв одержаний радгоспом наряд на зерно та й поїхав з ним на пункт «Заготзерно». Там він викупив занаряджене зерно і там же здав його назад і одержав квитанцію. Таким мудрим чином Купрій придбав в Ізмаїльському тресті радгоспів славу «передового директора».

А за цю славу директор тресту т. Юрченко щедро преміював Купрія — видав йому 6.000 крб. Та згодом вилізло шило з мішка. Довідалися про комбінацію з квитанцією і почали «гасити» премію — відраховувати гроші із зарплати директора. Дуже розгнівався Купрій і подав до суду позов на... директора радгоспу Купрія, що той не видає йому премії. І таки добився свого, відсудив премію.

Пішов якось Купрій на базар. Походив, подивився і замислився... Згодом почав він скуповувати в колгоспників худобу і відгодовувати її радгоспними кормами. Почав потім тую худобу різати, а експедитор Матросенко почав возити м'ясо до Одеси продавати. Почав Купрій гребти гроші.

Відгодував Купрій радгоспним зерном ще й 50 індиків. Навантажив їх на машину і вже сам повіз до Одеси. Став Купрій посеред базару і покупців зазиває. Індики гелгочуть, Купрій вигукує, свій товар вихваляючи,— всьому базарові весело стало.

Дуже любить Купрій гріти руки на державному добрі. І дуже не любить тих, що намагаються стати йому поперек дороги. Працював у радгоспі секретарем парторганізації т. Новоселов. Почав він критикувати дії Купрія. Вогнем спалахнув Купрій і добився, що зняли Новоселова з роботи в радгоспі. Пробували й інші піднести голос проти Купрія. А де вони тепер? Звичайно, за межами радгоспу. Добре попрацював Купрій з кадрами. Вже звільнено двох старших агрономів та вісім бухгалтерів, пішли за ними десять старших механіків і багато інших спеціалістів.

Так живе й діє директор радгоспу Купрій. А що ж робить директор тресту т. Юрченко? Невже він не знає про дивнії дива, що творяться в радгоспі «Саратський»?

Знає. Але ж сміття виносити з хати йому самому аж ніяк не хочеться! Видно, чекає, щоб допомогли.

Л. ГРОХА.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 15 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Через річеньку, через болото...» Виконком Чернелицької райради (Станіславська область), обговоривши виступ Перця, скасував обов'язкову постанову № 2, як таку, що суперечить адміністративному кодексу УРСР.

☆ ☆ ☆

У № 18 було вміщено фейлетон під заголовком «Здоровенькі були!» Як повідомив Краснокутський райком партії (Харківська область), директорові Слобідської МТС т. Заїці за бюрократизм оголошено догану і запропоновано надати роботу трактористові т. Суботі по місцю його проживання. Водночас правлінню колгоспу дано вказівку про встановлення допомоги т. Суботі, згідно закону.

☆ ☆ ☆

У зв'язку з матеріалами, надісланими ПЕРЦЕМ до Міністерства торгівлі УРСР, колегія міністерства заслухала звіти про роботу завідуючого Полтавським облторгвідділом т. Колесникова та начальника обласного управління місцевими торгами т. Васильєва. За допущені неподобства на т. Васильєва накладено суворе стягнення. Головбуха Полтавського міськторгу т. Козинця знято з роботи. Усунено також з посад комерційного директора Полтавського торгу т. Мусійченка, заступника директора по кадрах т. Почепу та торгового інспектора т. Обломієву.

☆ ☆ ☆

У зв'язку з опублікуванням замітки «Грім з ясного неба» (ПЕРЕЦЬ № 10), Барський райком КП(б) України (Вінниччина) повідомив, що за грубе ставлення до співробітників та незадовільне керівництво підприємством директора молочного заводу т. Панчука знято з посади.

☆ ☆ ☆

Житель с. Гурівки (Долинського району на Кіровоградщині) т. Горячко поскаржився ПЕРЦЕВІ, що голова колгоспу Коробило грубо поводиться з колгоспниками.

Обласний суд, розглянувши справу, засудив Коробила на півтора роки позбавлення волі.

Пошта Перця

ЦІНА ЗНАЙОМСТВА

Дуже радимо тобі, Перче, познайомитись з начальником відділу робітничого постачання тресту «Орджонікідзевугілля» Н. Г. Дегтярьовим. Знайомство з ним дечого варте. Недавно він, наприклад, забрав у місцевкомі путівку в санаторій і подарував її працівниці Єнакіївської філії держбанку. Голова місцевкому Сараєв не тільки не заперечував проти цієї щедрості, а навіть сфабрикував постанову про те, що, мовляв, місцевком приймає всі витрати на свій рахунок. Адже це — добра знайома Дегтярьова.

Як бачиш, Перче, познайомитись тобі з Дехтярьовим варто, навіть необхідно.

М. САЛАТА.

790 × 12 = 9480

Працівники управління Ковельської залізниці кажуть, що вони не шкодують грошей на механізацію вантажно-розвантажувальних робіт. Що не шкодують — це вірно! Візьмімо для прикладу витрати по Луцькій вантажно-роз-

вантажувальній конторі. Помножимо 790 на 12. Буде 9480. 790 — це ставка інженера по механізації — Я. Ярошенко, а 12 — кількість місяців у році.

Я. Ярошенко не має технічної освіти і нічого корисного в конторі не робить. Відділ кадрів Здолбунівського відділку залізниці, що надіслав її на роботу, певно переплутав механізацію з механічним розподілом кадрів.

Чи не час вже розвантажити вантажно-розвантажувальну контору від зайвого вантажу?

Є. ОЛЕКСАНДРОВИЧ.

НЕ ВІРТЕ!

Аж ось коли ніхто вже не насміліться сказати, що т. Моченко — секретар Миколаївського райкому партії — мало уваги приділяє районному дитячому садкові.

Минулося!

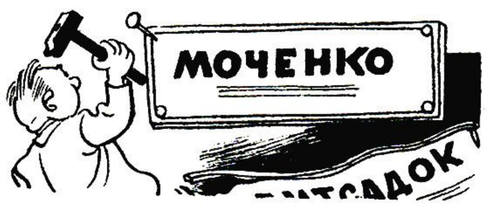

Тов. Моченко тепер буває у дитячому садку вдень і вночі.

Жаль тільки, що діти не можуть оцінити цю виняткову до них увагу. Не можуть через те, що їх вже нема в дитсадку. Після того, як закінчили ремонт садка, на який витрачено 30 тисяч карбованців, в нього переселився т. Моченко з своєю родиною.

Отже, не вірте, коли скажуть, що т. Моченко не дбає про дітей, Дбає! Та ще як!

О. ВІТРЕНКО.

Одеська область.

ОЙ, ДУБ ДУБА...

За два кілометри від Конотопа, біля станції Вирівки, простяглася полезахисна смуга. В недалекому майбутньому молоді дубки будуть захищати поля від суховіїв, але поки що вони самі потребують захисту.

А захистити їх у Конотопському районі, очевидно, нікому, бо вже 900 метрів смуги знищено худобою.

Візьми, Перче, під захист нашу полезахисну смугу.

Л. ЧЕРТКОВ.

м. Конотоп,
Сумської області.

НЕПОХИТНИЙ МАКСИМОВИЧ

Ще 5 липня цього року начальник шахти «Петро» тресту «Первомайськвугілля», Василь Єремійович Максимович прокинувся в поганому настрої. Поганий настрій начальника шахти зіпсував настрій інвалідові Вітчизняної війни т. Пащенкові М. О. Зняв його того дня Максимович з роботи завгоспа кінного двору і призначив столяром.

1 серпня т. Максимович знову прокинувся в поганому настрої. Цього разу він зняв з роботи десятника лісного складу інваліда праці т. Холода В. І. і призначив його пильщиком.

Подали Пащенко й Холод заяву до РКК. Там ухвалили, щоб звільнених поновити на попередніх роботах і виплатити їм за вимушений прогул. Ще більш зіпсувався настрій у Максимовича і він заявив: «А я не поновлю!».

Пішла справа до суду. І суд ухвалив поновити звільнених. І знову Максимович повторив своє непохитне: «Ні!». Не змогли після того похитнути його ні районний прокурор, ні

трест, ні обласна прокуратура, ні навіть Міністерство вугільної промисловості.

Чи не про таких у приказці говориться: «Уперся, як кілок у тин»?

К. АНДРІЄНКО.

Попаснянський район,
Ворошиловградської області.

НЕВІДПОВІДНИЙ НАЧАЛЬНИК

Ще навесні Новотроїцька районна контора зв'язку зобов'язалась радіофікувати село Олександрівку. Гроші — 17 тис. крб. — колгосп переказав. Ями для стовпів колгоспники викопали. А радіо у селі і досі не чути. Не чути тут і голосу начальника райконтори зв'язку т. Ганенка. На вимоги, скарги і листи колгоспників він зовсім не відповідає.

Недарма, певно, про нього у нас говорять, який т. Ганенко невідповідний начальник.

М. ЄФИМОВИЧ.

Херсонська область.

РЕАКЦІЯ ЗАТИСКУВАЧА

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Іваненко вас критикував, а ви аплодуєте йому. Значить, дійшло?

— Що ви?! Р-руки сверблять!..

ХІД КОНЕМ

Начальник Мізоцької райконтори зв'язку Назар Григорович Балей надто любить своїх баских виїзних коней, й через це унадився випасати їх на посівах довголітніх трав колгоспу ім. РСЧА.

Голова колгоспу ім. РСЧА Ілля Григорович Борисенко надто любить вирощувати хороші посіви довголітніх трав, і тому заборонив т. Балею випасати коней на тих посівах.

Ой, і розсердилися ж поштові коні.

У колгоспі ім. РСЧА є 5 бригад. Всі — телефонізовані. Апарати справні, обривів на лінії — нема, а зв'язку між бригадами теж нема.

Чому? Тому, що так захотіли поштові коні.

Правління колгоспу звертало-ся — і не раз — до начальника райконтори зв'язку, а він тільки розводить руками: «Нічого не вдію»...

До коней правління ще не зверталося. А доведеться, бо захочуть коні — і телефони у колгоспі напевне задзвонять. Треба тільки уміти їх упросити.

УСТЯНЧУК,

Ровенська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (226) (на украинском языке). Підписано до друку 27.XI 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04499. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4117. Тираж 100.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

«...Президент Трумен має сміливість безсоромно розглагольствувати про «відсутність демократії» в Радянському Союзі...».

(З доповіді Л. П. БЕРІЯ на урочистому засіданні Московської Ради 6 листопада 1951 року).

ВИСОКІ ПРИНЦИПИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ